

elszámolása a paritásos állomás figyelembe vételével történik és hogy miután a tárolás helyétől a paritásos állomásig felmerült szállítási költség még az eladót terheli, amennyiben ezt a költséget a vevő fizeti ki, míg egyrészt a vevő ezt a szállítási költséget a számla összegéből levonhatja, másrészt pedig, hogy ez a fuvardíj az árú ellenértékének egy részét képezi, melynek megfizetésére a vevő magát kötelezte.

Minthogy pedig az 1921:XXXIX. t.-c. 31., 33. §§-ai, valamint az 1921. évi 130.000 sz. P. M. utasítás 41. §-a értelmében az általános forgalmi adó alapját az adóköteles által szállított áruk ellenértéke fejében teljesített fizetések összege képezi, az adóalap megállapításánál tehát figyelembe kell venni mindazt, amit az átruházó az eladott árú szállításával kapcsolatban az árú megszerzőjétől kézhez kap, illetve amit az átruházó saját bevételének lehet tekinteni.

A panaszolt határozatot, mellyel a vevő által fizetett szállítási költséget, mint a panaszos cég bevételét az adóalapba bevonta és ezen bevétel forgalmi adókötelezettségét megállapította, annál is inkább helybenhagyni kellett, mert az a körülmény, hogy ezen fuvarköltséget a vevő a vételárból levonta és illetve, hogy az 1925. évben panaszos cég azt a számlából előre levonta, az adókötelezettséget meg nem szünteti, mert ez az eljárás lényegileg nem egyéb, mint a kikötött vételár egy részének jóváírással történt kiegyenlítése, mely a hivatkozott törvény 31. §-ának 3. bekezdése értelmében szintén adóköteles bevétel.

Az általános forgalmi adó alapjához számít a vevő által fizetett összegén kívül egy harmadik személy által, árkiegyenlítés fejében fizetett összeg is. (Közigazgatási Bíróság 1692. sz. elvi jelentőségű határozata.) A megállapítás szerint a magyarországi keményítőgyárak közt oly megállapodás állt fenn, hogy gyártmányaik eladását közös számlára ugyan, de tetszésük szerinti árakon eszközlik és az így eladott mennyiségeket s az azokért elért árakat havonként közlik a „Burgonyakeményítő és vegyi termények“ bizományi részvénytársasággal (alább „burgonya“ rövidített jelzéssel), mely azután a közlött adatokból kiszámítja az egységárakat és ha a gyárak közül valamelyik az egységáron felül adott el, attól az így mutatkozó különbözetet beszedi és azoknak a gyáraknak juttatja, amelyek viszont a megállapított egységáron alul adtak el, hogy így az elért árak kiegyenlítése. Így kapott panaszos a „Burgonyá“-tól 1928. áprilisban 7.168 P 59 fillért.

Először is kétségtelen, hogy ezt az összeget panaszos az általa eladott keményítő vételára fejében kapta, mert ezzel az összeggel megnöveltetett az a bevétele, amit az általa eladott keményítőért kapott, mert most már panaszos a keményítőért nemcsak azt kapta meg, amit a vevőtől vett be, ha-

nem még azt is, amit ezen eladási ár növelésére vagy kiegészítésére a „Burgonyá“-tól kapott, s most már olybá tekintendő, hogy panaszos a keményítőt a vevőktől kapott és a „Burgonyá“-tól kapott összegek együttes összegéért adta el. Ez után az utólag elért ártöbblet után tehát panaszos az általános forgalmi adót megfizetni tartozik.

Második kérdés, hogy bír-e befolyással a panaszos adókötelezettségére az a körülmény, hogy az a négy gyár, amely a keményítőt az átlagáron felül adta el és az így elért árkülönbözetet a „Burgonyá“-nak befizette, ezen árkülönbözet után is, mely pedig a kérdéses négy másik gyárnak tulajdonában meg nem maradt, az árú eladásakor az általános forgalmi adót netán már lerőta. S ezt az adótöbbletet vissza nem kérte, vagy vissza nem kapta.

A bíróság álláspontja szerint ez a körülmény a panaszos adókötelezettségére befolyással nincs, mert az a körülmény, hogy más személy netán több adót fizetett, nem mentesítheti panaszost attól, hogy az őt joggal terhelő adó megfizetése alól mentesíttessék, az pedig, hogy az állítólag a kötelesnél több adót lerőtt négy gyár érdekei felett örökődjek s az általuk netán fizetni nem tartozott, de netán mégis lerőtt adó visszatérítése iránt gondoskodják, nem a m. kir. adóincstár tiszte.

Mindezeknél fogva tehát a panasznak helyet adni nem lehetett.

Ingó végrehajtási eljárásban a követelés vagy a lefoglalt ingók értéke közül mindig a kisebb érték a bélyegilleték alapja. (Közigazgatási Bíróság 1695. sz. elvi jelentőségű határozata.) Panaszos a bírósági végrehajtónak ingókra fogatósított végrehajtási foglalása alkalmával követett eljárás ellen, a s-i kir. járásbírósághoz 1926. augusztus hó 1-én, Pk. 4059/1926/5. sz. a. beadott előterjesztésre fölösen lerőtt bélyegilleték visszautalását 1926. évi augusztus hó 19-én kérte azon az alapon, hogy az eljárás tárgyának értéke szerinte járó bélyegilletéknél többet ró le.

A per vagy eljárás értéke az a vagyoni érdek, amely az illető fél részére a kérdéses perhez, vagy eljáráshoz fűződik.

Valamely követelésért ingóknak végrehajtás útján való lefoglalásához — mint tulajdonkép zálogjog szerzéséhez — az a vagyoni érdek fűződik, hogy a lefoglalt ingók értéke a követelésnek biztosítására (biztosítási végrehajtás) vagy kielégítésére (kielégítési végrehajtás) alapul szolgáljon.

Ezt az érdeket pedig vagy a követelés, vagy a lefoglalt ingóknak az értéke fejezi ki a szerint, amelyik kisebb.

Mert ha a követelés kisebb, akkor a lefoglalt ingók nagyobb értékére is csak a követelés erejéig van szükség,

s viszont, ha az ingók értéke a kisebb, akkor azok az ér-